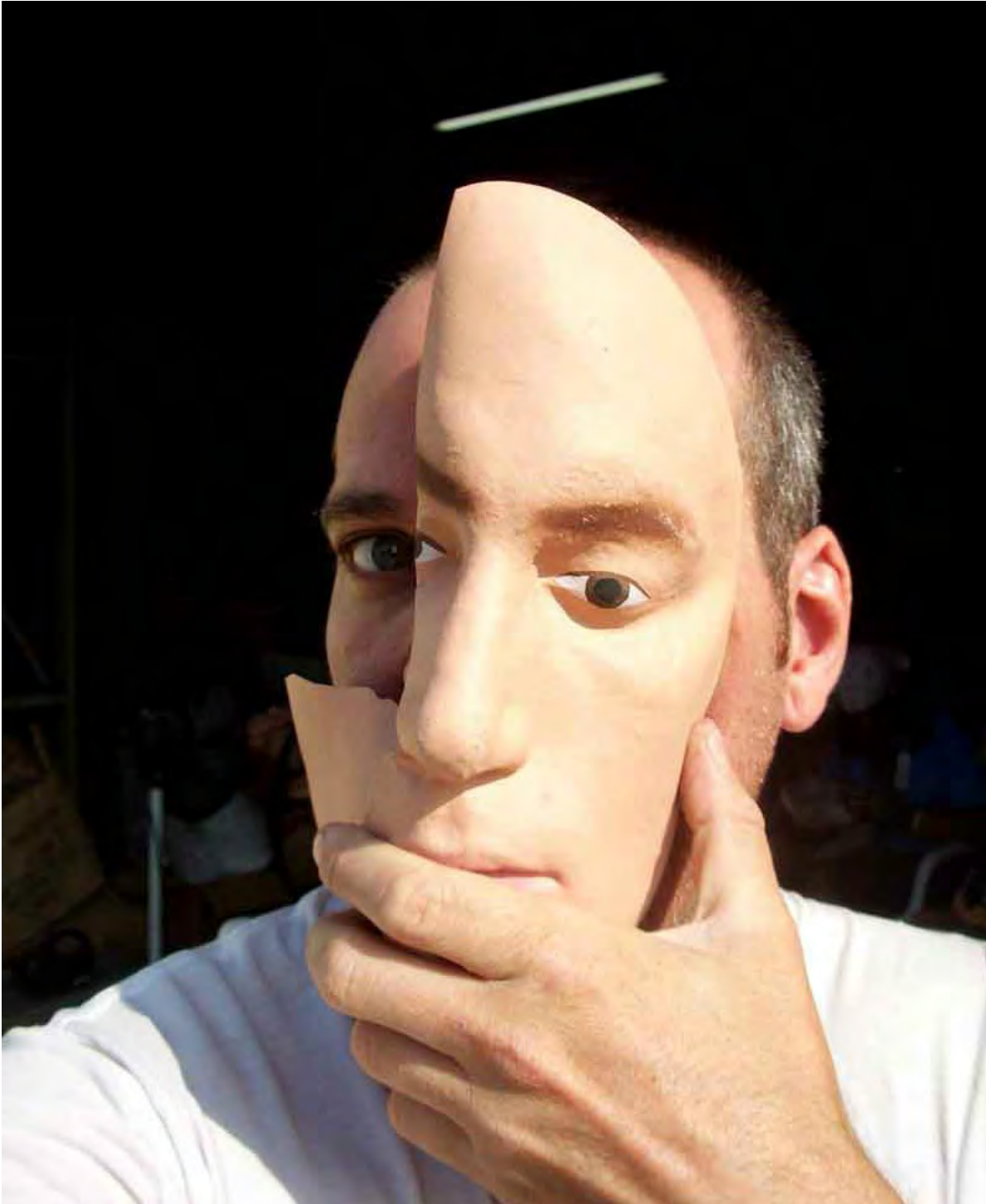

Németh Bálint GYANAKVÁS, ENYHÜLŐBEN

Annyira fáradt volt, hogy a tükörbe nézve megtetszett magának. Nem az arcára kiülő fáradtság miatt, hiszen az arca most is pontosan

olyan volt, mint máskor. A gyanakvása
fáradt el. Mintha a másik, legbelül viselt
arcán, azon a szemmel nem látható arcon
enyhültek volna a vonások. Mintha az a szem
bámulna rá furcsa, idegen melegséggel.
Akár egy tó jege, éppen olvadóban, akár
a folyékony üveg: ezt látta a megszokott, fagyos
tekintet helyett. Ezt látta azon az arcán, amit nem látott.
Hogy ott belül valaki, akinek világéletében
csak annyi volt a dolga, hogy elutasítsa őt,
most halálosan kimerült, és képtelen már védekezni.

kép | [steve, flickr.com](#)